

Saastrup: Ejsandt jeg fremdeles meget maa beklage, at det første Skridt paa Lovgivningens Omraade overfor Sparekasserne har været noget for stort, saa vil jeg dog i Betragtning af, at der i Lovforslaget findes saa mange gode Bestemmelser, som jeg haaber i Forening med en hensynsfuld Optraeden fra Inspektørens Side ville være til Gæld for Sparekasserne, tillade mig — som allerede meddelt i Erklæringen — at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 45 St. imod 8.

Det bliver nu at tilstille Statsraadet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til
Lov om en Udvidelse af Rentegarantien
for den lolland-falsteriske Jernbane.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lh. Nielsen: Som Ordfører for de Andragender, der have været henviste til Behandling i Finansudvalget har jeg haft nogen Anledning til at spjælsætte mig med denne Sag. Andragende under Nr. 1 handler nemlig derom, og Betænkningen slutter med følgende Udtalelse: „Udvalget, med Undtagelse af Lauber, maa indrømme, at de i Andragendet ansøgte Grunde tale for, at den søgte Rentegaranti ydes, og foreslaar det derfor henvist til Indenrigsministeren“. Det ærede Thing vil ligeledes erindre, at der under Forhandlingerne opstod en Debat om, hvad denne Afstemning angaaende Henvisningen betød. Det skal jeg ikke komme ind paa; thi jeg maa jo erkjende, at Enhver kan have Grund til at stemme for sin Motivering; men jeg skal dog bemærke, at for selve Udvalgsmedlemmernes Vedkommende er Sagen tydelig nok, deres Motivering er den, at de finde det rimeligt, at den ansøgte Rentegaranti ydes. Det skaar udtrykkelig, at de finde det rimeligt, at den ansøgte Rentegaranti paa 400,000 Kr. ydes. Jeg skal dog endnu engang kortelig minde om Sagens Gang, det er jo muligt, at der er adskillige Medlemmer, for hvem det ikke skaar ganske klart. Lov af 25de Marts 1872, bestemmer nemlig i sin § 1, at Forbindelse mellem Lolland og Falster over Guldborgsund kan tilveiebringes enten ved Afbenyttelse af den allerede tilstedeværende Bro efter fornøden Overenskomst med

Amtsrådet eller ved Anlæg af en ny Bro. Der var nemlig tænkt tvende Muligheder, enten at det blev en rent lolland-falsterisk Bane eller ogsaa en gennemgaaende Bane eller endel af den gennemgaaende Forbindelse med Hamborg. Efter at det allerede hurtigt havde viist sig, at en saadan gennemgaaende Forbindelse ikke vilde komme istand, kom da først Forhandlingerne til at gaa ud paa, at den gamle Bro, Christian den Niendes Bro, skulde benyttes efter Overenskomst med Amtsrådet. Dette kom den oprindelige Koncession til at gaa ud paa, men under Forhandlingerne med Amtsrådet og siden efter viste det sig allerede snart, at denne Forbindelse dog ikke var hensigtsmæssig, selv om Banen kom til at indskrænke sig til Lolland—Falster alene, ikke at tale om, at der jo fremdeles var Mulighed for, at denne Bane siden kunde blive et Led i den gennemgaaende Forbindelse. Det maa dog ikke glemmes, at det er Amtsrådet selv, der udtrykkelig har ønsket, at der blev bygget en ny Bro. Det er altsaa det selv, som har foranlediget, at Spørgsmaalet om den nye Bro optages. I et Møde af 25de Februar 1874 vedtog det en Beslutning om, at en Henvendelse haabde til Koncessionshaverne af de lolland-falsteriske Baner og tillige til Indenrigsministeriet i den Retning skulde finde Sted. En saadan Henvendelse fandt da ogsaa Sted, og Forhandlingerne om denne Sag optoges da paany og endte med, at Indenrigsministeren i Sommeren 1874 udvirke en Allerhøjeste Resolution for, at der maatte gives Rentegaranti for den Anlægsfum, som medgik til et saadant Broanlæg, dog ikke ud over 400,000 Kr., paa to Betingelser, den ene, at Broen blev aabnet for Farten inden den 1ste Januar 1876, og den anden, at der tillige blev paabegyndt en Bane til Gjesfer. Hvorvidt den daværende Indenrigsminister var fuldt konstitutionelt berettiget til at udvirke en saadan Resolution, skal jeg ikke komme ind paa, det ligger strengt taget ikke for. Smidertid ved Tidernes Ugunst — det er oplyst i Andragendet paa fyldestgjørende Maade og ved behørig Dokumentation for Finansudvalget — og ikke fordi det lolland-falsteriske Jernbaneselskab ikke ønskede en Bane til Gjesfer — tværtimod — men ved nedadgaaende Konjunkturer og Pengemangel hos de to paagjældende Generalentrepreneurer, som havde Koncession paa den falsteriske Bane, blev Anlægget ikke fuldført. Da det ikke stete, og den nye Bro ikke desto mindre var paabegyndt, var det ganske naturligt, at Koncessionshaverne — det er Priobankens — henvendte sig til Indenrigsministeren med Begjæring om at faae Rentegaranti idetmindste for 160,000 Kr. Ministeren svarede dertil, at han maatte søge ny Lovbemyndigelse dertil, en Bemyndigelse, som omfattede saavel de 240,000 Kr. som de 160,000 Kr. En saadan Bemyndigelse søgtes i Samlingen 1875—76. Et Lovforslag derom blev forkastet i Folkethinget, men det blev